

Tradice ochotnického divadla v přírodě a loutkového divadla ve Lhotě nad Moravou.

V roce 1918 koupil pilu a parketárnu ve Lhotě u Nákla od bývalého mlynáře Antonína Tymicha mladý podnikatel, továrník Václav Svoboda. Místo parketárny zřídil výrobu moderního nábytku. Pro tuto speciální výrobu potřeboval do provozu také odborníky, které zval na Moravu i ze sousedních Čech: truhláře, odborné mistry, úředníky, ale také řezbáře z Českomoravské vysočiny. Aby měl nové pracovníky kam ubytovat, postavil v roce 1920 nový obytný dům se svobodárnou a společenskou místností. Zde se právě zrodila myšlenka hrát ve Lhotě ochotnické divadlo. Protože v sále místní hospody nebylo jeviště, bylo rozhodnuto hrát divadlo v přírodě. V továrně zpočátku pracovali jen muži, proto se mladí dělníci obrátili o pomoc na místní dívky. Zapojili se také i starší občané ze Lhoty pro obsazení dalších rolí.

Iniciátorem divadelní myšlenky se stal bratr továrníků Jaroslav Svoboda. Vystupoval současně v roli dramaturga, režiséra, herce, ale také schopného výtvarníka. Jako první hru vybral "Jánošíka" od Jiřího Mahena. Sponzorem celé akce byl sám továrník Václav Svoboda. Poskytl zdarma veškeré dřevo na stavbu kulis a jeviště, zapůjčil nové fošny na zhotovení sedadel v hledišti. Z továrny byly také zapůjčeny koně i s parádním kočárem, kterých bylo v nové hře zapotřebí.

První starostí mladých ochotníků bylo zajistit vhodné výletišťe v lese. Les tehdy patřil k panství Liechtenštejnů. Po vyžádání povolení našli v lese místo jako stvořené pro divadlo v přírodě. Bylo to blízko vesnice a bylo třeba provést jen menší terenní úpravy. Všechny vzrostlé stromy byly ponechány. Na jevišti to byl stoletý dub, který sloužil i jako divadelní dekorace. V hledišti zůstalo několik košatých habrů. Jevišťe bylo mírně vyvýšeno a sbíhaly se na něm dvě přímé cesty, po kterých mohl z dálky přijíždět i kočár s koňmi, přicválat kurýr na koni nebo přicházet pocestný - to vše před zraky diváků. Obecenstvo bylo při představení chráněno před nežádoucími slunečními paprsky korunami vzrostlých habrů.

Obětavost ochotníků a jejich nadšení bylo veliké. Místní ochotníci byli většinou zemědělci. Muselo se proto zkoušet až po setmění, až se doma "zaprevil" dobytek. Jeden ze zbojníků Jánošíkovy skupiny měl při hře za úkol střežit rokující kamarády pod dubem z pozorova-

telny, umístěné na vrcholku zmíněného stromu. Dub nebyl pro tuto činnost přizpůsobený a tak se ten mládenec musel denně cvičit ve šplhání na stoletý strom. Cvičil tak dlouho, až dokázal za několik vteřin vyšplhat až do samého vrcholu stoletého stromu. Na přípravě se podíleli i místní občané. Když bylo třeba zhotovit na jeviště pěkný plůtek, neváhal jeden z občanů rozebrat doma kolem své zahrádky dovedně pletený plot z proutí a jednotlivé díly odvézt do lesa na jeviště. Všechny přípravné práce na výletišti se prováděly svépomocí zdarma. Výpravu navrhoval a kulisy maloval již zmíněný Jaroslav Svoboda a dřevěné rámy pod kulisy vyráběli stoláři v továrně. Nejvíce práce však bylo až v sobotu večer a v noci před divadelním představením, protože tehdy nebyly volné soboty.

V lese nebyla zavedena elektřina, proto kluci udržovali velký oheň, který částečně svítil na práci. Dokončovala se hlavně sedadla ze silých fošen. Také papírové kulisy se na jeviště stavěly až jako poslední, aby se v případě deště nepoškodily.

První představení "Jánošíka" se uskutečnilo 25. června 1925 - jako první divadlo v přírodě v širokém okolí. Proto občané o ně projevíli velký zájem. Všechna místa k sezení - a bylo jich několik set - byla vyprodána, ba i všechna volná prostranství k stání byla zaplněna. Ve hře účinkovalo 50 divadelních ochotníků, což bylo při počtu obyvatel obce asi 200 obdivuhodné.

Jaký zájem byl o tuto první hru, svědčí následující příhoda. Pro velký zájem u obecnstva byla další neděli repríza "Jánošíka". Počasí se od rána kábonilo a diváci přicházeli na představení s deštníky. Když bylo představení v nejlepším, dalo se do deště. Nikdo však neodešel předčasně domů. Diváci roztáhli deštníky a dívali se až do konce. Herci s rozmazanými šminkami na tvářích hru úspěšně dokončili.

Po prvním představení založili všichni účinkující vzdělávací spolek, nazvaný podle úspěšné hry "Jánošík". Totéž jméno dostalo i pěkné výletišťe v lese. Za peníze z představení byla objednána do hospodského sálu u odborné divadelní firmy přenosná jevištní konstrukce včetně plátěných standartních kulis. Jeviště muselo být po každém představení ihned rozebráno a uskladněno ve staré stodole - v zimě hlavně k vůli plesům. Nevýhodou bylo, že postavené jeviště zabralo celou polovinu sálu, takže k sezení zůstalo místo asi pro 60 diváků. Pro místní občany to však dostačovalo. Židli bylv sále nedostatek, a tak se musely půjčovat po domech. To bývala rovněž práce pro kluky. Na spodní

stranu sedadla židle jsme křídou psávali jména majitelů, aby při vracení nedošlo k omylům, neboť některé židle si byly velice podobné.

Pro divadlo v přírodě bylo v letech 1925 -1938 nastudováno a předvedeno celkem 15 her. Představení však bylo daleko víc, protože některé hry měly reprízy doma i v sousedních obcích. Také se prováděla výměnná představení na př. se Sokolem ve Skrbeni. Kromě Mahenova "Jánošíka" se hráli ochotníci ještě dvě výpravnější hry "Jan Výrava" a operetu "Lojzička" od Jára Kohouta. Většinou však to byly snadnější hry se zpěvy ponejvíc od Adolfa Branalda. Zpěvy nacvičoval amatér muzikant Jaroslav Pernica zdarma při houslích. S place-nou kapelou muzikantů potom už stačily jenom asi dvě zkoušky.

V roce 1935 došlo k bankrotu Svobodovy továrny a zastavení veškeré výroby. Dělnictvo bylo propuštěno a nastalo houfné stěhování dělníků ze Lhoty za práci. Odešel i úspěšný režisér "Jánošíka" Jaroslav Svoboda. Jeho znalosti však převzali další již schopní ochotníci František Kolčava, Emil Štěpán, Jaroslav Pernica a z žen Božena Olbertová a další. Utrpěl tím však i ochotnický spolek. Funkce sponzora vzdělávacího spolku "Jánošík" se ujal sbor dobrovolných hasičů, který převzal i finanční hotovost a přenosné jeviště. Divadelní výnosy dopomohly hasičům ke koupi nové motorové stříkačky. Činnost ochotnického divadla v přírodě však neustala. Poslední představení v přírodě bylo ve Lhotě sehráno po druhé světové válce v roce 1946, a to Horkého hra "Ta naše písnička česká". To však už hrály děti bývalých ochotníků. Za války se divadla v přírodě hrát nesměla. V roce 1946 začalo lavinovité stěhování hlavně mladých lidí do pohraničí. Tím poklesl počet aktivních ochotníků natolik, že divadlo v přírodě přestalo ve Lhotě úplně existovat.

Po vzoru lhotských ochotníků začala se hrát divadla v přírodě i v okolních obcích /Březová, Střeň, Hynkov/. Obzvláště dobře si vedli ochotníci v Březové pod vedním Josefa Maxanta a později Karla Molíka. Na Březové hostovali i členové Olomouckého divadla Raušer a Brož.

Divadelní hry na přenosném jevišti v sále ve Lhotě nebyly tak výpravné a hodnotné jako hry v přírodě. Většinou to byly jen jednoaktovky při oslavách Silvestra, který se v obci pravidelně společně oslavoval. Nejzajímavější a nejatraktivnější byl silvestrovský

pořad, zvaný "Okýnka". Bylo to pásmo celoročních aktualit ve Lhotě. "Okýnka" připravil tříčlenný výbor složený z ochotníků, kteří měli smysl pro humor, dokázali získané zprávy zveršovat a museli být i hudebně nadaní, protože "Okýnka" se na jevišti zpívala. Vlastní uvádění "Okýnek" vsypadalo tak, že na divadelním jevišti byly umístěny tři na lepence namalované figuríny ve velikosti člověka. Místo obličejů měly jen otvory /okýnka/, do kterých zapůjčili své obličejové zpěváci, kteří postupně zpívali zprávy "Okýnka". Zájem občanů o tento druh silvestrovské zábavy byl nevšední. "Okýnka" po Silvestru zpívala celá dědina. Ještě dnes jsou verše z první republiky uchovány v paměti některých občanů. Uvádím malou ukázkou, jak "Okýnka" vznikala.

Starší panimáma šla pro vodu na praní do blízkého Trávníka. Byl to rybníček, kterým protékala voda z Moravy. Silně mrzlo a v ledu byla prosekaná díra. Panimáma při nabírání vody uklouzla a po hladkém ledě spadla do prosekané studánky. Trávník nebyl hluboký, takže se jí, sice úplně promočené, ale živé podařilo vysoukat nad hladinu. Spěchala rychle domů, protože šaty na ní přimrzaly a také proto, aby ušla pozornosti spoluobčanů. Právě před jejím domem ji však jako naschvál uviděl výrostek Karel Špundů a hned se ptal: "Ale, panmámo, copak se vám stalo?" Panimáma na to: "Milé chlapče, ojela mě noha a spadla sem do Trávníka. Nikem to ale neříká oni be se mě směle". Karlík přitakal, že bude mlčet, ale neřekl, jak dlouho. Při prvním setkání se členem přípravného výboru "Okýnek" hned všechno "vyslepičil", vyhradil si však, aby bylo utajeno, že zpráva pochází od něho. Jak však tuto informaci autoři v "Okýnkách" zpracovali, svědčí následující verš:

Tatýrek mohl být snadno vdovcem,
žena se topila pod ledovcem.
Měli jsme vám z toho velkou jundu
zprávu nám donesl Karlík Špundů.

Tak tedy dopadl informátor. "Okýnka" bývala pro svůj humorný způsob, mezi občany velice oblíbená. Protože to bylo na Silvestra, musely být všechny zprávy, i ty nešťastné, uvedeny veselou notou.

.....

Na divadelní ochotnickou tradici navázalo založení loutkového divadla ve Lhotě v roce 1950. Situace v této době nebyla záviděníhodná. Byla překotně zakládána Jednotná zemědělská družstva, znárodnovány i malé provozovny, jako na př. naše továrna ve Lhotě, zaklá-

daly se však také organizace Československého svazu mládeže, jehož posláním byly na př. pracovní brigády v nových kolektivních podnicích. Nadměrně se schůzovalo a kulturní náplň těchto schůzí měly zajišťovat právě se rodící mládežnické organizace. Také ve Lhotě musela být založena venkovská organizace ČSM přesto, že měla jen asi 10 členů. Mládež ve Lhotě neměla příliš mnoho chuti zpívat "častušky" a masové písně, jak se jim tehdy říkalo (na př. "Šel Frantík kolem zahrádky") a neměla ani moc odvahy recitovat trojhlasně básně o Leninovi a Stalini.

V témže roce jsem se vrátil ze základní vojenské služby a navrhl mládežníkům, že bychom mohli hrát divadlo a navázat na ochotnickou tradici ne sice jako živí herci, ale s pomocí loutek. Mně by se tak splnil dávný sen postavit a hrát loutkové divadlo. Už jako učeň za druhé světové války jsem podle návodu v časopise "Mladý hlasatel" - ("Stavíme loutkové divadlo") vyřezával nožem celé serie nožek z lipového dřeva a zkoušel konstrukce loutek. Mládežníci přijali návrh s porozuměním, ale jak pořídít loutkové divadlo, když nemáme ani korunu?

Získal jsem malý prospekt, který v roce 1946 vydalo nakladatelství Josefa Vilímka, které nabízelo pěkné moderní dekorace Jaroslava Švába pro marionety do 20cm. Byli jsme tímto prospektem nadšeni, neboť se z něho dalo sestavit až 150 proměn. Dekorace stály 1000,-Kč ve "staré" měně. Nebyli jsme schopni takovýti obnos uhradit. Hledali jsme pomoc u předsedy MNV ve Lhotě, tehdy Rudolfa Prosického, a ten nám vyšel ochotně vstříc. Nejen že nám zmíněné dekorace zaplatil, ač nabídl nám na představení krásnou novou místnost v budově MNV, určenou původně jako zasedací síň. Protože schůzovali jen v kanceláři, byla tato místnost nevyužita. Byl to sice slibný začátek. Na zadní straně již zmíněného prospektu bylo také schéma zákulisí loutkového divadla. Dal jsem dohromady veškeré svoje loutkářské znalosti a podle toho prospektu nakreslil docela moderní jeviště s půlkruhovým horizontem, s rozhrnovací oponou a horním osvětlením. V té době byli členy naší skupiny také mládežníci z místní dřevařské továrny, kteří požádali vedoucího Františka Outratu, aby jim dovolil jeviště i s příslušenstvím vyrobit po pracovní době. Vedoucí ochotně vyhověl a veškerý materiál na jevišťačko nám věnoval zdarma. To už jsme měli napůl vyhráno. Do akce se zapojili i bývalí členové ochotnického divadla a další stoláři z továrny P. Knápek, Fr. Kolčava, Al. Vymětal, L. Olbert st. a z mládežníků Václav Vymětal. Jeviště bylo během několika dní hotovo.

6

Bývalá členka ochotnického divadla Božena Olbertová nezapřela svůj kladný vztah k divadlu. Sama se nabídla a ušila pěknou oponu a oba horizonty modrý i černý. To vše včetně látky úplně zdarma. Velice nám pomohla také tím, že nám dala adresu manželů Urbanových z Police nad Metují, kteří vyráběli rozkošné pohádkové loutky. Byli to její přátelé. Objednané loutky jsme obdrželi v neuvěřitelně krátkém čase. Nejen, že byly vzhledově krásné, ale i odborně dokonale vyrobené. Objednali jsme jen 10 loutek, potřebných pro první hru, kterou byla pohádka ing. Františka Čecha "Kašpárek vždy vítězí". Loutky nebylo čím zaplatit, svaz mládeže neměl žádné finance. Proto jsem loutky zaplatil z vlastní kapsy s tím, že v případě neúspěchu divadla si je ponechám. Tato obava však byla úplně zbytečná.

Starší bývalí ochotníci nám pomohli postavit nové jeviště v zasedací síni tak, že jsme zákulisí vytvořili ze starých plátěných kulis z bývalého ochotnického divadla. Mezi loutkaři se našel i elektrikář Jenda Matěj, který provedl elektroinstalaci. Tak se vlastně do akce "loutkové divadélko" zapojilo přes půl vesnice. Mohli jsme začít zkoušet. Protože jsem s divadlem vše vyprovokoval, byl jsem zvolen do funkce vedoucího, ale také režiséra a výtvarníka.

To, co se začátkem října zdálo utopií, se stalo skutkem. Za tři měsíce bylo postaveno nové loutkové jeviště a vybaveno vším potřebným. Na vánoční svátky se hrálo první představení hry Fr. Čecha "Kašpárek vždy vítězí". Bylo to v historii vůbec první veřejné loutkové představení ve Lhotě, hrané místními ochotníky.

Zájem o první představení překročil naše očekávání. Malé hlediště bylo tak zaplněno a vydýcháno, že o každé přestávce se musela otevřít všechna okna, vyvětrat, a potom teprve pokračovat. Pro příště jsme publikum rozdělili předem. Nejdříve se hrálo pro místní děti, potom pro dospělé, a nakonec pro hosty z cizích vesnic. V první sezoně byly ještě sehrány další hry: Schmoranzův "Začarovámý les", Čechova "Princezna Jitřenka se vdává", hříčka "Vodníčku vrať se" a Horkého "Honza na trůně".

V další sezoně došlo k větší rekonstrukci divadla. Od MNV jsme získali další místnost. Do stěny byl vybourán otvor a jeviště přemístěno do vedlejší místnosti. Získali jsme tak podstatně větší prostor v hledišti a recitátoři zase samostatnou kabinu. Velkým přínosem pro divadlo bylo přijetí dospělého člena Jaroslava Pernici, zkušeného bývalého ochotníka. Svou rozvážností a bohatými zkušenostmi v divadle

nám nesmírně pomohl. Hrou Jana Malíka "Pohádka se vrací" jsme zahajovali druhou sezonu. Dosud nejnáročnější hra si vyžádala nové dekorace a kostýmy loutek, což byla práce členů souboru. Byla to zkouška, jak obstojíme při uvádění náročnějšího repertoáru. Podle ohlasu publika jsme obstáli dobře. Na Mikuláše jsme připravili dětem představení podle příhod známých hanáckých postaviček strýčka, tetičky a Josefka Křópalových. Představení připravili a scénář napsali bratři Ludvík a Jaroslav Olbertovi. Na závěr sezony a pro soutěž Lidové tvořivosti mládeže byla připravena dosud po všech stránkách pro nás nejnáročnější hra L. Tittelbachové "Jak se uhlí pohněvalo". Hra byla sice pro loutkové divadlo netradiční, neměla klasické loutky ani dekorace, a přesto si svou pohátkovostí a výpravou získala přízeň dětí i dospělých. Byla vysoce oceněna ústřední porotou z Prahy, která dokonce zavítala do Lhoty, aby naše představení zhlédla.

V roce 1953 jsem musel opustit Lhotu a mé milované divadlo a odstěhovat se do místa svého nového pracoviště Mohelnice i s manželkou. V Mohelnici jsem založil a pomohl vybudovat v ZK ROH novou velkou scénu, ale to již je jiná historie. Ve Lhotě divadélko nezahálelo a získalo další dospělé loutkoherce. Poměrně náročnou hrou A. Hirše "Krysař" se nový soubor v r. 1955 zařadil mezi nejlepší loutkaře Olomouckého kraje. Opět přijela do Lhoty ústřední porota z Prahy. Nedostatkem divadélka byl jeho malý rozměr, takže ve větších sálech byly loutky špatně viditelné. Proto nebylo možné s tímto divadélkem jezdit na zájezdy, neboť bylo určeno do komorního prostředí ve Lhotě.

Po mém návratu zpět do Lhoty v r. 1959 byla snaha vlastnit takové divadlo, které by rozměrově obstálo i ve větších sálech. Byla také poptávka po kulturních "vločkách" na tehdy okázalé oslavy MDŽ a MDD - Mezinárodní dny žen a dětí. Jako loutkaři jsme nabízené šance využili. Místní svazáci opět vybudovali novou přenosnou maňáskovou konstrukci, tentokrát pro loutky 50 cm. Materiálně dopomohla opět místní továrna. Scéna byla po léta maximálně využívána ve velkých sálech i v sále místní hospody. Jako repertoár posloužily hry z edice "Divadélko". Protože to byly většinou jednoaktovky, hrávali jsme většinou dvě až tři hříčky v jednom představení. Marionetové divadlo na nějaký čas osiřelo. K nejúspěšnějším maňáskovým hrám, které byly předváděny i na okresních přehlídkách ve Šternberku, patřily: V. Cinybulk "Kocour pětivousek", také jeho pantominy "Třetí zvonění", "Triumf techniky" a hra M. Markové "Zlatá kulička". "Třetí zvonění" předvedli lhotští loutkoherci na oblastní přehlídce v Ostravě - Porubě v r. 1965.

Následovala snaha opět oživit malou kvalitní marionetovou scénu, ale tato představení neuspěla. Hrávalo se jen jednou pro velmi malý počet místních dětí, což bylo pro účinkující málo povzbudivé.

Na závěr ještě o nejzajímavějším loutkařském souboru, který byl po všech stránkách nejkvalitnějším kroužkem ve Lhotě a proto stojí za zmínku. Po roce 1972 jsem převzal v obci funkci knihovníka a získal všechny děti základní školy (asi 30) jako čtenáře. Protože lout. divadlo v té době prodělávalo generační krizi, byl jeho provoz zastaven. U některých malých návštěvníků knihovny jsem pozoroval mimořádný zájem o loutky. Jednalo se asi o 8 dětí, kterým jsem byl ochoten loutky půjčovat, aby si s nimi pod mým dozorem, hrály jako s hračkami. Při tom jsem je učil, jak se s loutkami hraje a jak se mluví na divadle. Postupně z dětí vyrůstali mladí loutkoherci. Tak bylo možno v r. 1980 založit při místní knihovně dětský loutkařský kroužek s 10 vybranými dětmi a s nimi nacvičovat divadlo. Z počátku to byly drobné výstupy pro maňásky od prof. V. Leštiny, později hříčky z edice "Divadélko". Děti od 7 do 10 roků byly pohybově a hudebně nadané a někteří z nich schopní recitátoři. V r. 1980 vyšel knižně repertoárový loutkařský sborník pro dětské soubory, který nám doslova padl do noty. Předváděl loutkové divadlo v novém pojetí. Autoři byli Jiří Oudes a Jaroslav Provazník. Doporučovali, aby s loutkami hráli i živí herci v kombinaci s různými loutkami, odbourávali bariéru zákulisí a nabádali obohatit repertoár vlastní tvorbou. To vše jsme v novém dětském kroužku postupně uplatňovali. Děti byly nadšené, že nemusí být uzavřené jenom v zákulisí, ale že se mohou buď sami nebo pomocí loutek předvádět před publikem. Pro ten účel jsme z přenosné scény odstranili oponu a zrušili proscéniový rám. Mohli jsme tak podstatně rozšířit hrací prostor až pro 10 spodových loutek. Závěsy spodní části scény tvořily při hraní s živými herci současně pozadí. Výborně se uplatňovaly pantomimy V. Cinybulka, které jsme si upravovali jako hry pro živé herce a někdy v kombinaci s loutkami, např. "Třetí zvonění", "Houbařův sen", "Sněhuláci zastaveníčko", "Švec Kabousivec" a j. Protože děti rády zpívaly, nechyběla v žádném pořadu alespoň jedna písnička. Tři děvčátka hrála i na zobcové flétny, a tak jsme je zařadili také do programu.

Postupně jsme uplatňovali i vlastní tvorbu. Byly to nejdříve dramatizované písničky nebo zhudebněné říkanky, typu "Šel zajíček brázdou" pro loutku a živého herce. Z písniček o tom, co se zpívalo na pastvách, vznikl výstup nazvaný "Na pastvě" pro loutky, živé herce, zpěváky a hudebníky. Hlavní doprovod zpěváků byla harmonika a někdy také zobcové

flétny. Zdařilá byla scénka vlastní tvorby "Stréček Částek." Byla to zdramatizovaná hanácká říkanka doplněná hanáckými lidovými písněmi. Mezi naši úspěšnou tvorbu patřil výstup zvaný "Koledníci" - o tom, jak se na Hané chodilo po koledě. Tento výstup byl obecenstvem vřele uvítán, protože se předváděl v době, kdy náboženskou tematiku tehdejší orgány nerady v repertoáru viděly. Naše jednání bylo tedy riskantní, ale mělo zasloužený úspěch.

Protože si kroužek velice oblíbil hanáckou lidovou písničku "Jedna pálečka", zvolili jsme si její první takty za naši znělku, ba dokonce se i náš kroužek jmenoval "Pálečka".

Nejvhodnější doba pro představení byla vždy koncem roku - v provincii. Raději jsme naučili vždy jen jeden program, který jsme reprizovali i šestkrát. Představení muselo být vždy velmi důkladně sevceno, protože jsme neměli ani nápovědu, ani inspicienta. Muselo se cvičit tak dlouho, až znal každý svoji roli úplně z paměti. Jako vedoucí, dramaturg, režisér, i výtvarník jsem na novém programu pracoval hned od počátku roku, protože vše bylo třeba připravit do nejmenších podrobností, aby v programu vyhovovalo rozdělení rolí, a aby byly vyrobeny předem dekorace a loutky. O letních prázdninách jsme nacvičovali písně a různé hudební vložky, od 1. září začaly dvakrát týdně pravidelné zkoušky. Když bylo zapotřebí, bývala někdy v neděli i třetí zkouška. Kolem Mikuláše začínala první představení. Ve Lhotě se hrávalo většinou dvakrát, jednou v Nákle, ve Střeni, ale i na Březové a v Příkazích. Děcka se nejvíce těšila na malý divadelní zájezd do mateřské školy v Pavlově na Mohelnicku. Představení se tam konalo nejdříve ve třídě MŠ a později pro velký zájem v místním kulturním domě.

Repertoár souboru "Pálečka" byl velice pestrý i po stránce žánrové a byl publikem vítán doslova s nadšením. Pro zpestření programu jsme si vyrobili i nádstavec na přenosnou scénu, takže jsme mohli hrát i stínové divadlo. Původní obava, že se děti při neobvyklém programu budou nudit a že nejsou zvyklé na scénu bez opony, byla zbytečná. Celé představení, složené vždy asi z 5. výstupů, nemělo přestávku. Důležitou roli tu hrála funkce vyprávěčky, která byla při přestavbě scény s dětmi v živém kontaktu. Nikdy se nestalo, aby^{se} děti při hodinovém programu nudily nebo představení nějak rušily. Naopak s velkou pozorností a nedočkavostí sledovaly jak přípravy, tak i vlastní vystoupení.

Přesto, že dětský loutkařský kroužek "Pálečka" se nezúčastnil žádné přehlídky ba ani jej nehodnotila žádná větší porota, udělal za

dobu svého 10letého trvání obrovský kus práce. Pobavil stovky dětí i dospělých a jeho účastníci ještě dnes na tuto dobu rádi vzpomínají. Kroužek zanikl z jednoho prostého důvodu. Děti v kroužku odrostly, jako patnáctileté se rozprchly do internátů, škol a učení mimo obec. Nové děti se u nás nenarodily, takže nebylo s kým, ani pro koho hrát. To bylo v roce 1989.

Od založení loutkového divadla ve Lhotě - od r. 1950 do r. 1989 jsme celkem sehráli 24 her pro marionety, 24 her pro maňásky a 20 různých drobných výstupů a zdramatizovaných písniček. Celkem se uskutečnilo 118 představení, která zhlédlo 6947 diváků. Mimo Lhotu hrávali místní loutkaři ve Střeni, Nákle, Pavlově, Příkazích, Březové, Vlčicích, Litovli, Olomouci, Konici, Ostravě, Mohelnici, Laškově a ve Šternberku.

Ve Lhotě dne 7. ledna 1996

Jaroslav O l b e r t

Použité archivní materiály:

- obecní archiv ve Lhotě
- hasičská a obecní kronika ve Lhotě
- deník loutkového divadla ve Lhotě
- vlastní vzpomínky, protože jsem po většinu uvedené doby dělal vedoucího loutkového divadla ve Lhotě
- vzpomínky mé matky Boženy Olbertové (1898), která byla stálou členkou vzdělávacího spolku "Jánošík".